

ORIENT, -- ä'nt, m. sing. (lat. *Oriens* (sol), den uppgående solen). *O-en*, österländerna.

ORIENTALISK, -- äntälissk, a. 2. Österländsk.

ORIENTALISM, -- äntalissm, m. 3. Österländsk språkegenhet.

ORIENTALIST, -- äntalissst, m. 3. Kännare af österländska språken (hebreiska, arabiska, syriska, kaldeiska, m. fl.).

ORIENTERA SIG, -- äntëra, v. r. 1. 1) Taga reda på österpunkten och de öfriga väderstrecken på det ställe, der man befinner sig. — 2) (fig.) Göra sig hemmastadd med en ort eller med ett ämne.

ORIG, örigg, a. 2. Se *Oren*, I.

ORIGINAL, orijinäl, a. 2. (lat. *Originalis*) Ursprunglig, egendomlig. Brukas endast i sammansättningar; eljest *Original*. — *S. n. 5.* 1) Hvad som är ursprungligt och icke eftergjordt, icke efterbildadt. Urbild, Urskrift. — *Motsats:* Kopia. — 2) Egen, besynnerlig människa. *Han är ett o.*

ORIGINAL-DOKUMENT, orijinældokumä'nt, n. 3. Ursprungligt dokument; det första och egentliga, af hvilket afskrifter blifvit tagna.

ORIGINAL-GENI, orijinälscheni', n. 3. Egendommeligt snille.

ORIGINALITET, orijinalitet, f. 3. 1) Ursprunglighet, egendommelighet. — 2) Egenhet, besynnerlighet.

ORIGINEL, ärischinä'll, a. 2. (lat. *Originalis*) Egendommelig, egen, själfständig; som skapar på sitt eget själfständiga vis. *Hearje snille är o-l.*

ORIGUAL, äriguäl, m. 3. Nordamerikansk elg, större än den europeiska.

ORIKTIG, a. 2. Ej riktig. *O. uppgift.* — *Syn.* Felaktig, Falsk, Förvärd, Galen, Orätt.

ORIKTIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara oriktig. *En uppgifts o.* — 2) Felaktighet, fel.

ORIKTIGT, adv. På ett oriktigt sätt. *Skrifva, gå o.* — *Syn.* Felaktigt, Orätt, Galet, Falskt.

ORIMLIG, a. 2. 1) Ej rimlig, ej öfverensstämmande med förnuftet, stridande mot rim och reson. *Berätta o-a saker.* — *Syn.* Otänkbär, Omöjlig, Absurd. — 2) Som icke rimmar sig med det sedvanliga, brukliga i tänkesätt, känslor, tal, sätt att lefva och vara m. m. *Ett o-t bruk.* — 3) Obillig. Säges både om sak och person. *Han är o. i sina fordringar. O-a anspråk.* — *Syn.* Absurd. — 4) (fam.) Öfverdrifvet stor. — *Syn.* Se *Stor*.

ORIMLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara orimlig. *O-en af en begäran.* — 2) Hvad som är orimligt. *Fordra o-er.* — *Syn.* Absurditet.

ORIMLIGT, adv. På ett orimligt sätt, utan rim och reson; obilligt. *Tala o. Bära sig o. åt. Läta betala sig o.*

ORION, ori'änn, nom. prop. m. En stor stjärna på södra himlahalvvet.

ORKA, ärrka, v. n. 1. Hafva styrka, kraft, förmåga. *Han o-r ej röra sig. Ropa så mycket man o-r. Han o-r ej mer. Ej o. méd,* ej förmå att lyfta, bära, utvärda. *Ej o. äla eller dricka,* ej hafva lust att &c. *Det o-r jag ej höra,* vill jag ej höra, gillar jag för ingen del.

ORKAN, ärrkän, m. 3. (fr. *Ouragan*, eng. *Hurricane*, från ett amerikanskt språk) Vild storm, med snar öfvergång och en hastighet af 100—120 fot på en sekund. [*Orcan.*]

ORKESTER, ärrkä'sst'r, m. 2. pl. — *strar.* (grek. *Orchestra*, den del af teatern hos Grekerna, der kören uppförde sina dansar) 1) Platsen

för musikanterna i en teatersalong, på baler eller konserter. — 2) Samteliga musikanterna vid teaterrepresentationen, o. s. v. — 3) Samteliga symfonistrumenterna. — *Ss. O-plats.* [*Orchester.*]

ORKESTER-BILJETT, ärrkä'sst'r-billjät't, m. 3. Spektakelbiljetten till en plats i orkestern (bem. 1).

ORKIS, se *Orchis*.

ORKLÖS, ärrklö's, a. 2. 1) Utan styrka att företaga något. *En o. gubbe. Den o-a älderdomen.* — 2) Trög att arbeta, lat. *O. och försoffad.*

ORKLÖSHET, f. 3. 1) Saknad af krafter att företaga något. *Älderdomens o.* — 2) Tröghet att arbeta, lättja.

ORKLÖST, adv. Se *Maklöst*, *Lättjefullt*.

ORLEANA, ärrleäna, (i folkspråket: älljäna) Vacker brandgul färg af hinnan, som omger de ärtlika fröen i Orleanaträdets fröhus.

ORLEANATRÄD, n. 3. Ett vestindiskt träd, hvaraf Orleana fås. Bixa orellana.

ORLOF, örlävv, n. sing. (t. *Urlaub*) Afsked ur enskilt tjenste. [*Orläf.*]

ORLOFSSEDEL, örlävvsséd'l, m. 2. pl. — *sedlar.* Skriftligt af husbonde meddeladt betyg åt en tjänare, om dess ledighet ifrån tjensten samt om dess uppförande och duglighet. [*Orläfsedel.*]

ORM, m. 2. 1) a) Allmän benämning på alla de djur, som tillhöra tredje Ordningen af Amfibierna, med fjällbetäckt, långsträckt, valsformig kropp, utan skulderben och bröstben samt utan fötter, men med talrika ryggknotor och rörliga reffen. De särskilda arterna, såsom Slungorm, Lindorm, Blindorm, Snok, m. fl., ses hvar på sitt ställe i den alfabetiska ordningen. — b) (särskilt) Se *Huggorm*. (Fig.) *Nära en o. i sin egen barm*, hylla en människa, som sedan lönar en med otacksamhet och söker ens skada. — 2) (fig.) Falsk människa. — 3) Ett utslag på hästar och boskap. — *Ss. O-bett, -biten, -bo, -hufvud, -hväsnings, -lik, -skinn, -stucken, -stungen, -styng, -unge, -ägg, -ätare, -öga.*

ORMA SIG, v. r. 1. Se *Slingra sig*.

ORMBUNKE, m. 2. pl. — *bunkar.* 1) *O-kar* kallas i botaniken den sjuuttonde naturliga växtklassen, och *Egentliga O-kar* är en familj, tillhörande denna ordning. — 2) *Ormbunke* (*Pteris*) kallas äfven ett slägte af sistnämde familj, och särskilt en art af detta slägte, *P. aquilina*, hvilken äfven kallas Ormrör, Bräken, Ormkage, Ene-stabb, Fränka.

ORMBÄR, n. 3. 1) Det giftiga bäret af Qvesved. — 2) Det svartblå bäret af Trollbärsört (Paris.)

ORMDYRKAN, f. sing. indef. Dyrcan af ormar såsom gudomliga väsenden, fordom i Egypten, Syrien m. fl. länder.

ORMDYRKARE, m. 3. En, som dyrkar ormar.

ORMETER, n. sing. eller

ORMGIFT, n. sing. Det slags gift, som en del ormar förvara i en särskilt körtel eller blåsa, hvarur det utgjutes, när de bita.

ORMGRÄS, n. 3. (bot.) En art Storknäf. *Geranium sanguineum.*

ORMHJUL, n. 3. Ett slags fyrverkeripjes.

ORMILA, örrm-i'la, f. 1. Se *Ormödda*.

ORMKAGE, m. 2. pl. — *kagar.* Se *Ormbunke*.

ORMLIST, f. 3. 1) (egentl.) Ormars list. — 2) (fig.) Fin, utstuderad list.

ORMNÄFVA, f. 1. Se *Ormvrot*.

ORMRIS, n. 3. Se *Ormbunke*.